

James en Rudy IV

Groep 7

De tijdmachine

Vereende krachten

Henk Voets

Speciaal voor groep 7 van “De Schalm”

*Deze omnibus betreft een speciale editie; vanwege het
onderwerp is dit verhaal alleen geschikt voor de leeftijd*

10+

Eerder verschenen: James en Rudy I, II en III

(zie internet: boeken James en Rudy)

Tekst en illustraties: Henk Voets

ISBN: 9789403657295

JamesenRudy©2022

EVEN VOORSTELLEN

James woont samen met zijn moeder in een klein dorpje ergens in Drenthe, hij heeft een goede vriend die Rudy heet. Het gebeurt heel vaak dat Rudy bij James slaapt, ze zitten op school ook in dezelfde klas. Samen beleven ze heel veel avonturen, ze zijn bijna nergens bang voor. Zo hebben ze op zolder een grote luchtballon waar ze regelmatig mee wegvliegen. Ook hebben ze een vliegende auto en James heeft een mooie brommer die ooit van zijn vader was. Hun huis is een twee onder één kap en ligt aan een normale straat met veel meer huizen.

Vlakbij hun huis ligt een groot bos en een zandweg die naar een klein huisje leidt. Het huisje heeft een laag puntdak, een hoge schoorsteen en een soort gevangenis ernaast.

In dat huisje woont de heks, ze heeft een akelige heksenstem. Er liggen allemaal toverstokken begraven rondom haar huisje, want ze raakt er wel vaak eentje kwijt. In het begin heeft ze een hekel aan kinderen, maar zodra ze

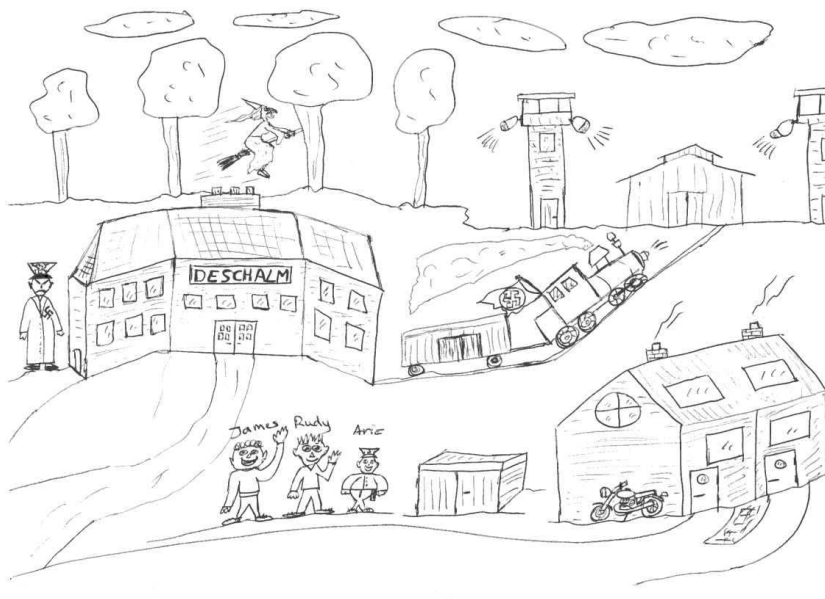
daar wat langer mee omgaat, kan ze je beste vriendin worden. Ze woont daar niet alleen, Herman die langer dan twee meter is, dom maar wel beresterk, woont bij haar in. Hij doet alles wat de heks zegt, hij vindt het heel erg leuk om bij de heks te wonen. Herman heeft een gyrokopter, waarmee hij als helikopter kan vliegen en als vliegtuig, het mooie is dat de propellers namelijk kunnen kantelen. Herman heeft een onnozele zware stem.

Dan is er nog de “nicht van de heks” die helemaal in Brazilië woont, in een soort kasteeltje met een hele grote tuin. De “nicht van de heks” is eigenlijk veel aardiger dan de heks die bij James woont. Ook zij woont niet alleen, zij heeft Brutus, hij is ook oliedom, maar ook heel anders, omdat hij maar één oog heeft in het midden boven zijn neus. Zodra Brutus nerveus of bang wordt, moet hij altijd poepen (en niet een klein beetje). Hij heeft ook een huisdier, dat is een kleine dinosaurus, Tintin genaamd.

In het dorp woont de politieman Arie, die een goede vriend is van James en Rudy, want in bijna elk avontuur hebben ze wel de hulp nodig van Arie. Hij is niet zo groot, wel dik. Arie woont in het politiebureau, dat is handig als er boeven zijn. Arie heeft een zware hese stem die bij het voorlezen wel moet worden nagedaan.

In dit verhaal spelen kinderen uit groep zeven een belangrijke rol. Begin 2021 bleek, na mijn boekpresentatie in Maartens klas, dat veel kinderen wel een rol wilden hebben in de avonturen van James en Rudy. Mijn voorwaarde was, dat ze minstens één deel zouden lezen van James en Rudy en zo gebeurde het dat veel kinderen een rol hebben gekregen. Het begint dit keer met de vermissing van een zevental kinderen (tijdens interviews gaven zij zelf aan ontvoerd te willen worden). De zoektocht komt al snel op gang en James en Rudy doen daarbij verschrikkelijke ontdekkingen. Ook dit keer wisselen fictie en non-fictie elkaar af, wat is echt en wat niet? Zeker is dat de

waargebeurde geschiedenis erbij wordt gehaald, zo ook die van Vught. Ga maar snel lezen!

Groep 7

INHOUDSOPGAVE

- 1 NAAR SCHOOL
- 2 DE SCHALM
- 3 BRABANT
- 4 DE ONDERVRAGING
- 5 DE TUNNEL
- 6 DE RUGZAK
- 7 DE ONTDEKKING
- 8 HET KAMP
- 9 DE TREINREIS
- 10 DE WAGON

1 NAAR SCHOOL

Die maandag ging de wekker weer om half acht. Het was tijd om op te staan en om zich aan te kleden. Dit was de eerste dag na de zomervakantie, dus de jongens moesten weer naar school. ‘Ik heb eerlijk gezegd helemaal geen zin om te gaan!’, zei James, ‘zullen we een keertje thuisblijven, dan doen we net alsof we ziek zijn?’ Hier schrok Rudy wel een beetje van, je kon toch niet zomaar wegblijven van school, dacht hij nog, maar het was al te laat. James vroeg of zijn moeder hen af wilde melden, omdat ze beiden niet helemaal fit waren.

Het gebeurde eigenlijk nooit dat de jongens ziek waren en niet naar school konden, dus moeder vertrouwde dit niet. Ondertussen tikte de klok vrolijk verder en was het al half negen geweest. Moeder had inmiddels de huisarts gebeld voor een afspraak. ‘Volgens mij zijn ze heel erg ziek, dokter, ze zijn eigenlijk nooit ziek en dit zal vast niets met school te maken hebben’, zei ze luid en duidelijk. James

hoorde het gesprek en zei geschrokken: ‘Mam, het gaat alweer hoor, we proberen het wel’. De jongens moesten nu wel erg snel zijn, wilden ze nog op tijd komen op school. James besloot om de brommer te pakken, met een beetje mazzel waren ze nog op tijd.

Eigenlijk voelde James zich wel een beetje dom nu, dat hij had geprobeerd om zijn moeder voor de gek te houden. Hij wist dat zijn moeder er toch niet in zou trappen uiteindelijk. Ze was veel te slim en daarnaast, zoveel hekel hadden de jongens nu ook weer niet aan school.

Omdat ze zo laat waren, zat de schooldeur al op slot. Je kon alleen binnenkomen door op de bel te drukken. Dan kwam de conciërge, die een zwarte lijst bijhield. Op die lijst stonden alle kinderen die te laat waren of die kattenkwaad uithaalden. De conciërge had enge vissenogen en een hele grote dikke neus. Daar zat een dikke puist op, waar drie lange haren uit groeiden. Hij stond erom bekend dat hij soms wel eens kinderen opsloot in een kast op zijn kleine

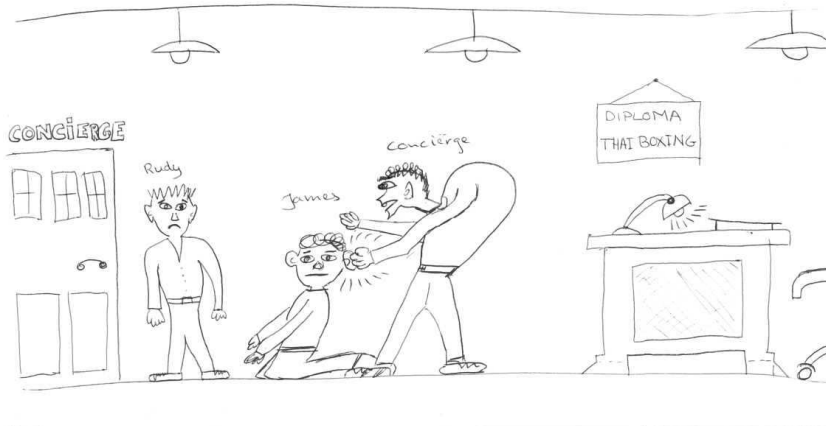
kamertje. Dan liet hij ze een uurtje zitten, voordat ze er weer uit mochten. De meeste kinderen huilden dan heel erg en daar moest hij dan altijd om lachen. Het was dus een gemene man, die er plezier in had om kinderen te straffen.

James belde aan en daar zagen ze hem al aankomen. Hij liep een beetje gebogen, alsof hij een bochel in zijn rug had. Daardoor zag hij er ook enger uit dan hij in werkelijkheid was. De deur ging open en meteen pakte de conciërge de jongens bij hun oren. ‘Zo, wie hebben we hier, de jongens die denken dat ze alles kunnen doen hier op school, gna, gna!’, riep hij met een erg nare stem. Het was geen geheim dat deze man een grote hekel had aan de twee jongens. Het leek wel dat hij jaloers was op hun succes.

De conciërge duwde de jongens in een stoel en ging achter zijn bureautje zitten. ‘Zo James en Rudy, vertel mij eens waarom jullie te laat zijn vandaag, op de eerste dag na de

zomervakantie?’ Hij keek daarbij heel erg boos, alsof hij ieder moment kon ontploffen.

Zoals altijd nam James het woord: ‘We hadden dit keer niet zoveel zin om naar school te gaan, meneer, sorry dat we zo laat zijn!’ Rudy kon zijn lachen niet inhouden, waarop de conciërge woest werd. Hij stond op en pakte de jongens weer bij de oren en trok ze omhoog. James was hier niet van gediend en trapte zo hard hij kon met zijn hak op de tenen van de brute man.

De man liet de twee jongens meteen los, omdat hij het nu uitschreeuwde van de pijn. Hij pakte zijn voet en deed snel zijn schoen uit. Zijn dikke teen was knalrood geworden. Dit was een goed moment om te vluchten, dus James duwde de deur open en samen renden ze snel weg. De man riep nog boos: 'Ik zal het tegen de schooldirecteur zeggen, hier horen jullie meer van!'

Lachend liepen James en Rudy de trap op naar hun nieuwe klas, ze liepen naar groep acht, helemaal op de derde verdieping van het schoolgebouw. Toen ze op de deur klopten, kwam de nieuwe juf naar de deur toe en liep de klas even uit om met de jongens te praten. ‘Jongens, jullie moeten je even melden bij de schooldirecteur, ik kreeg net een telefoontje dat er iets aan de hand is, de directeur klonk niet zo blij.’

James en Rudy draaiden zich daarom weer om en liepen de trap af. Ze moesten helemaal naar beneden en via het kantoortje van de conciërge naar het allergrootste kantoor van deze school, daar zat de directeur. Ze waren niet bang voor hem, hij was altijd erg trots als James en Rudy op avontuur gingen. Misschien had hij wel iets nieuws voor ze, dacht James.

Gelukkig kwamen ze de conciërge niet tegen toen ze langs zijn kantoor liepen. James klopte op de deur van de directeur en hoorde hem meteen roepen: ‘Binnen!’ James

opende de deur en schrok een beetje. Het gezicht van de directeur stond ernstig, alsof er iets ergs was gebeurd. 'Jongens, ga eens zitten!', zei hij streng, 'ik heb met de juf van groep zeven overlegd en met de conciërge. We zijn van mening dat jullie niet over kunnen gaan naar groep acht; jullie hebben teveel lessen gemist het afgelopen jaar en jullie komen ook vaak te laat op school.' De jongens keken elkaar aan en waren een beetje teleurgesteld, ze hadden juist zin om met hun eigen klas over te gaan. Volgens de directeur mochten ze het komend jaar wel wat vaker op avontuur, dat beloofde hij.

‘Weet je wat we doen, overleg het met jullie vader en moeder, dan hoor ik morgen wel of zij het ook goed vinden, oké?’, vroeg de directeur. James en Rudy liepen het kantoor uit en mochten even kennismaken met groep zeven, die zat op de tweede verdieping. De juf wist kennelijk al dat ze een jaartje over mochten doen, ze had twee stoelen en tafels vrijgelaten voor de jongens. Gelukkig zaten ze wel naast elkaar. De andere kinderen kwamen een hand geven om ze te begroeten in hun nieuwe klas.

‘Welkom in de nieuwe groep zeven, James en Rudy, we hebben al veel over jullie gehoord!’, zei Sjef, ‘en we zijn blij dat jullie bij ons in de klas zitten!’ Hij bedoelde natuurlijk dat ze de avonturen altijd geweldig vonden, want nu konden ze het van dichtbij volgen.

‘Ach, het komt wel goed, zo te zien’, zei James tegen Rudy, ‘en je hebt de directeur gehoord, we mogen vaker op avontuur nu!’ Rudy moest wel lachen, want daar hadden ze wel zin in, om erop uit te gaan, met de luchtballon of met

hun vliegende auto, het maakte niet uit, ze hadden ook zoveel vrienden die konden helpen om dingen op te lossen.

De volgende dag liepen ze eerst langs de directeur om te zeggen dat de vader van James, Jim, het een prima idee vond; volgens James zou hij nog even bellen. De directeur stak zijn duim omhoog en liep naar hun nieuwe juf om het door te geven. James en Rudy praatten ondertussen even met Sjef. Hij viel een beetje op, omdat hij moeite had om de ‘G’ en de ‘R’ goed uit te spreken. Sjef vertelde dat de reden was dat hij uit Brabant kwam. Hij woonde hiervoor in een dorpje vlakbij Den Bosch. Iedereen praatte daar zo, vertelde hij. James en Rudy moesten iedere keer lachen als hij woorden met die letters gebruikte, het leek net alsof Sjef uit België kwam.

In de klas legde de juf uit dat Sjef met zijn familie was verhuisd van het zuiden naar het noorden van Nederland, ze hoopte dat niemand hem zou uitlachen vanwege zijn accent. James keek Sjef aan en deed een duim omhoog, hij

zou er niets vervelends meer over zeggen. De klas was eigenlijk best wel leuk, wel vonden ze het jammer dat ze niet meer bij Junior in de klas zaten.

Na school reden de jongens even langs de heks, haar hadden ze al een tijd niet meer gezien. De laatste keer was toen ze die Italiaanse maffiabaas voor eens en altijd hadden aangepakt.

Zoals gewoonlijk was de heks weer erg druk bezig om iemand te ontvoeren. Volgens Herman vloog ze plotseling met haar bezemsteel naar het betoverde bos toen ze een kind hoorde lachen in de verte. ‘Kom maar mee, volg mij maar en blijf in mijn pad lopen, anders hebben we een probleem!’, zei hij een beetje streng. Het gebeurde wel vaker dat de heks de drang had om jonge kinderen te ontvoeren, meestal sloot ze hen dan op en plaagde ze de kinderen. Na een paar dagen werden ze vrijgelaten of als de heks pech had, kwam Arie weer langs. Dan moest ze snel

zijn, omdat ze anders werd opgepakt. Arie wist namelijk hoe gemeen de heks kon zijn voor kinderen.

James liep vlak achter Herman en Rudy hield een arm op de schouder van James om hem niet kwijt te raken. Zo kon er weinig fout gaan, dacht Rudy. Het betoverde bos had nog veel geheimen die zelfs de heks niet kende. Vroeger waren er twee heksen die erg opschepten over wie het gemeenste was en wie het beste kon toveren. Zo waren niet alleen dieren omgetoverd, ook het bos was een beetje anders geworden.

Het duurde niet lang tot Herman stopte. ‘Oei, ik zie een waterdraak in de verte en hij loopt onze kant op, laten we schuilen onder deze boomstronk!’, kon hij net op tijd zeggen. Ze probeerden met zijn drieën uit het zicht te blijven van de waterdraak, die overigens best snel was. Zo had Rudy niet in de gaten dat de grond onder zijn voeten wegzakte en zo gleed hij steeds dieper weg. Het leek net alsof Rudy kromp, want James keek om en schrok hoe

klein Rudy nu was. In werkelijkheid zakte Rudy in een diep gat, want James zag hoe zijn vriend naar beneden viel in de duisternis. ‘Help!’, schreeuwde Rudy nog, maar het was te laat.

2 DE SCHALM

Het duurde niet lang tot ook James en Herman naar beneden vielen. Gelukkig vielen ze op een zachte zandgrond, dus ze hadden geen pijn. Rudy had de zaklamp van zijn telefoon al aangedaan en was op zoek naar een uitgang. In de verte leek het wel alsof hij een gemetselde tunnel zag, dat moest een riool zijn, maar deze werd al heel lang niet meer gebruikt. De grond was kurkdroog. ‘Kom, James en Herman, volg mij maar, laten we kijken waar deze tunnel naar toe leidt’, zei Rudy.

Na een half uurtje lopen, kwamen ze aan bij een stalen trap, er scheen licht van bovenaf naar beneden. Toen ze allemaal boven waren, zagen ze de waterdraak in de verte weglopen. Ze zaten nu aan de rand van het bos. Helaas hadden ze niet in de gaten dat er een reuzenslang vanuit een boom naar beneden gleed. De slang maakte geen geluid, waardoor hij vlakbij Hermans nek kon komen, zonder dat hij er iets van merkte. ‘Agggghh’, hoorden ze ineens. James en Rudy

moesten nu snel zijn, want de reuzenslang had zich inmiddels om Hermans nek gekronkeld. Herman kon niet eens meer praten, de slang was hem aan het wurgen.

‘Opgepast, aan de kant, ik kom jullie redden!’ , hoorden ze ineens vanuit de lucht schreeuwen. Het was de heks die kennelijk in de gaten had dat Herman in de problemen was, want onmiddellijk pakte ze haar toverstaf en riep ze: ‘Hocus, pocus, pilatus, pas, wordt maar eens goed bang, vervelende reuzenslang, ik ga je een kopje kleiner maken, dan heb je niet meer zulke grote kaken.

Zoals gewoonlijk volgde er een knal en.....de slang kromp tot het een iene miene klein slangetje was geworden. Hij wist niet hoe snel hij weg moest kruipen nu. Herman kwam gelukkig weer een beetje bij en proestte nog wel. De slang had hem kennelijk al goed bij zijn luchtpijp te pakken. ‘Wat een rot beest!’ , zei Herman, ‘maar ik ben blij dat ik je weer gevonden heb heks!’

De heks vertelde dat ze er weinig aan kon doen; zodra ze een kind hoorde, moest ze erop af. Volgens James was dit een neurose, een dwangneurose, daar kon ze zichzelf wel aan laten helpen zei hij. Natuurlijk was de heks dit niet van plan, maar ze knikte wel naar James en beloofde dat ze erover na zou denken.

Ze waren snel weer terug in het huisje van de heks en zij stond erop dat James en Rudy bleven om spinnentheet te drinken. Ze wilde vooral weten hoe de eerste dag op school was bevallen. ‘Is er nog iemand die ik moet aanpakken James?’, vroeg ze, ‘ik hoop dat je weer een invaljuf hebt, hihihi!’

James vertelde dat hij helemaal geen zin had om naar school te gaan vandaag, daardoor hadden ze problemen gekregen met de conciërge. De heks wilde hem graag een lesje komen leren, maar James wilde niet dat de heks zich ermee ging bemoeien. Dan zouden ze misschien van school worden gestuurd en dat wilden ze ook weer niet. James

vertelde dat ze een leuke klas hadden en dat ze nu al een vriendje erbij hadden, hij praatte wel een beetje gek, maar verder was hij erg cool.

Omdat het al een beetje donker werd buiten, namen James en Rudy afscheid van de heks en Herman. De heks beloofde dat ze voorlopig geen kinderen zou ontvoeren. Ook bood ze aan om overal bij te willen helpen, het was alweer een lange tijd geleden dat ze samen een avontuur hadden beleefd. De heks vertelde dat ze er nog veel met Herman over sprak, hoe ze de Italiaanse maffia hadden aangepakt, daar had ze enorm van genoten.

James startte zijn brommer en toen Rudy achterop zat, scheurden ze weg, James claxonneerde nog even en riep: ‘Tot de volgende keer maar weer heks en Herman!’. Het was maar een kwartiertje rijden naar huis. Ze kwamen zo eerst in de Lijsterlaan, dan in de Gruttolaan en als laatste in de Rozenlaan, daar moesten ze zijn op nummer zesenvestig. Waarschijnlijk had zijn moeder iets lekkers

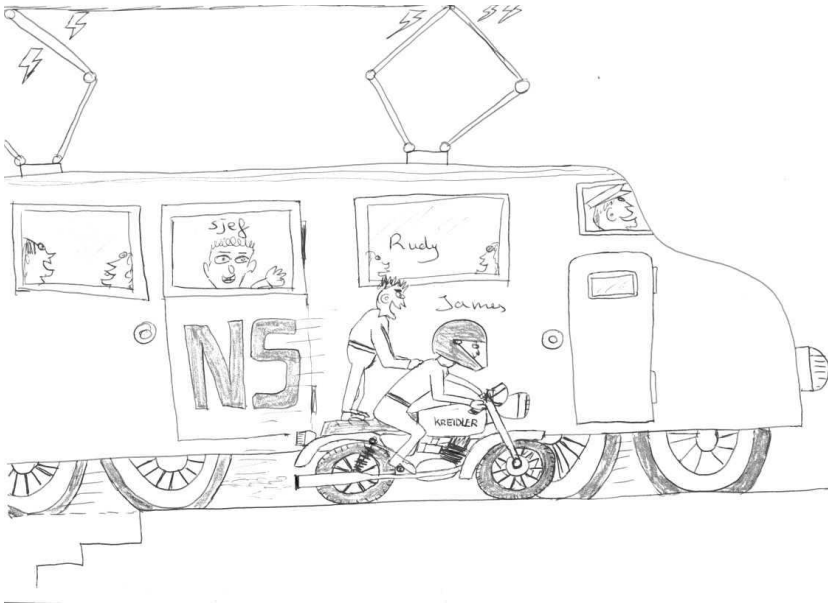
voor ze klaargemaakt, ze vond het fantastisch om voor de jongens te zorgen. Nu zijn vader ook weer thuis was, vonden ze het veel gezelliger thuis.

Het was aan het begin van de Gruttolaan toen James ineens iets vreemds zag bij een huis. Er stonden twee politieauto's, zo te zien was Arie hier ook bij. 'Laten we eens gaan kijken!', zei James tegen Rudy, die ook wel nieuwsgierig was geworden. Arie had hen al gezien en wenkte ze haastig naar zich toe. 'Jongens, kennen jullie ene Sjef, zit hij toevallig bij jullie in de klas?', vroeg Arie.

Arie vertelde dat hij een telefoontje had gekregen van de moeder van Sjef. Ze was erg ongerust, omdat ze van een vriendin uit Brabant had begrepen dat er iets ergs was gebeurd op de oude school van Sjef. Daar was Sjef zo van geschrokken dat hij weg was gelopen van huis. 'Ik denk dat hij naar Vught wil met de trein, om ze daar te helpen, hij had daar veel vrienden!', riep Arie.

James startte de brommer, Rudy sprong achterop en samen scheurden ze weg. Rudy moest zich wel erg goed vasthouden, want James had haast. Hij reed iets sneller dan normaal, dus heel af en toe leek het alsof Rudy er vanaf zou vallen. Het was ook wel de bedoeling om snel bij het station te zijn. Ze moesten Sjef spreken, ze wisten niet wat er aan de hand was tenslotte.

Het duurde zo'n tien minuten tot ze bij het station aankwamen en ze Sjef op het perron zagen staan. 'Sjef, Sjef, blijf hier!', riep James, terwijl de trein net aankwam vanuit Groningen. Het was de trein die Sjef moest hebben, want toen de deuren opengingen sprong hij naar binnen. 'Verdorie!', zei James, 'nu moeten we met de brommer het perron op.' Hij had de vaart er nog goed in zitten en met een snelheid van zeker vijftig kilometer per uur, knalden ze vanaf de stoeprand op het perron en reden ze naast de trein die inmiddels zijn deuren had gesloten en langzaam wegreed.

Ze waren zo dichtbij dat Rudy op de buddyseat ging staan, terwijl James het einde van het perron naderde. ‘Je moet zo springen!’, riep James tegen Rudy. Gelukkig sprong Rudy tijdig op de rijdende trein, hij kon zich vasthouden aan de reling naast de deur.

James moest nu heel hard remmen om niet ondersteboven van het perron af te knallen. Met een piepende achterband kwam hij net op tijd tot stilstand. Hij zwaaide even naar

Rudy, die zich goed vast moest houden nu de trein al behoorlijk snel reed.

Rudy klopte op de deur in de hoop dat iemand deze voor hem opendeed van binnenuit. Het duurde niet lang totdat de deuren opengingen, zo kon Rudy naar binnen springen. Het was Sjef die hem had gered. ‘Sorry dat ik wegliep’, zei Sjef, ‘ik hoorde van mijn moeder dat er iets verschrikkelijks was gebeurd met mijn vrienden van mijn vorige school in Vught, ik wilde daarnaartoe om ze te helpen.’ Rudy wist natuurlijk helemaal nog niet wat er was gebeurd, maar Sjef wist meer te vertellen.

Hij zat vroeger op “De Schalm” in Vught, dit was een basisschool en Sjef kende alle kinderen erg goed. Zo voetbalde hij ook bij de voetbalvereniging “Zwaluw” vertelde Sjef nog. Een moeder van zijn goede vriend Binck, had hen gebeld om te zeggen dat er iets ergs was gebeurd die dag. Normaal haalde ze hem altijd uit school, maar dit keer kwam er niemand de klas uit. Toen ze bij de juf ging

navragen wat er aan de hand was, trof Binck's moeder allemaal huilende kinderen aan. Er bleken zeven kinderen spoorloos te zijn, niemand wist waar ze waren gebleven.

Daarom besloot Sjef om met de trein naar Vught te reizen, misschien kon hij ze opsporen. Volgens Rudy was het verstandiger om terug te keren. De moeder van Sjef was immers erg ongerust, heel misschien konden James en Rudy wel helpen.

Bij de volgende halte stapten ze uit en namen ze de trein terug. Het duurde een uur tot ze weer op het perron stonden waar James ze voor het laatst gezien had. Samen liepen ze terug naar de Gruttolaan en zijn moeder kwam er al aan gerend. 'Sjefke, woar waarde gij?', vroeg zijn moeder in het Brabants. Sjef vertelde dat hij zo snel als mogelijk naar Vught wilde gaan om Binck te zoeken, dat was zijn allerbeste vriend toen hij nog bij hem in de klas zat.

Arie vond dat niet zo'n goed idee, volgens hem was het wel slim als James en Rudy naar Vught zouden gaan om polshoogte te nemen. Arie wilde graag meehelpen bij de zoektocht naar de zeven vermiste kinderen. Misschien moesten ze de heks ook vragen om te helpen, dacht James.

Ze bespraken allerlei mogelijkheden en besloten uiteindelijk om de volgende dag een gesprek te hebben met de directeur. Hij had tenslotte toegezegd dat de jongens, nu ze bleven zitten in groep zeven, ook op avontuur mochten gaan. Ze zouden ook vragen of Sjef mee mocht helpen, hij kende alle kinderen van groep zeven uit Vught. Sjef vertelde dat hij zin had om met James en Rudy op avontuur te gaan.

Ze namen afscheid en reden met hun brommer naar huis. Toen ze thuis kwamen, liep moeder al naar buiten. 'Eindelijk, waar waren jullie zo lang, ik heb een paar heerlijke pannenkoeken gebakken, hebben jullie daar zin in?', vroeg moeder.